

Jojo

ja yllätyslähjat

Tittamari Marttinen

Tittamari Marttinen

Jojo ja yllätyslähjat

SAGA Egmont

Jojo ja yllätyslahjat

Copyright © 2006, 2021 Tittamari Marttinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728046647

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Helteinen perjantai

- Onni, varo, paperi menee puhki!

Nostin katseeni omatekoisesta julisteesta, jonka kuvaa olin kumittamassa. Kuvassa oleva pyörä ei ollut sittenkään tarpeeksi hieno. Yritin saada sen näyttämään mahdollisimman tehokkaalta, joka maastoon ja säähän sopivalta hybridipyörältä, juuri sellaiselta josta haaveilin.

Juulia, Oona ja Juho olivat kerääntyneet pulpettini ympärille.

- Onko tuossa reksi? Juho osoitti sormellaan miestä, joka istui pyörän tarakalla.

- Kyllä kai, minä myönsin.

- Ja tuo kyydittäjä tuossa on Ville Noppa, siskoni Juulia arvasi.

- Jep!

Minä olen Onni. Perjantain viimeisellä tunnilla meillä oli kuvaamataitoa. Sitä oli ollut myös ekalla, tokalla ja kolmannella tunnilla. Samoin torstain kaikilla tunneilla. Me askartelimme kuumeisella kiireellä julisteita.

Meidän koulussamme eli Mansikkamäen alakoulussa järjestettäisiin viikon kuluttua suuret kevätmarkkinat. Koko koulu oli värvätty tekemään näyttäviä mainosjulisteita. Minusta oli ihan hauskaa piirrellä omaksi ilokseni, mutta nyt oli kyllä kauheat paineet: opettajamme Ville Noppa oli sanonut, että julisteiden piti olla upeita ja houkutella paikalle mahdollisimman paljon väkeä. Kaiken huipuksi piirtämämme julisteet saattaisivat vielä vaikuttaa kuvaamataidon numeroon. Minä kyllä epäilin vahvasti, että numerot oli jo annettu. Miten opet

muuten ehtisivät kirjoittaa ne puhtaaksi todistuksiin ennen kevätjuhlia?

Ville Noppa seisahtui pulpettini luo.

- Ei kai tuo ole pilakuva minusta? Ville halusi tietää ja osoitti samaa miestä, josta Juho oli kysellyt hetkeä aiemmin.

- Ei, se on reksi, Juho valaisi Villeä.

- Mutta sinä olet tuo toinen, tuo joka kyydittää reksiä, Juulia jatkoi.

- Sillä on liian iso nenä, Oona huomautti.

- Minähän kumitan sitä koko ajan, minä sanoin.

En oikein jaksanut enää keskittyä koulutöihin. Ulkona oli niin kaunis ilma, että oli synti ja häpeä pitää meitä oppilaita vielä tunneilla. Mieluummin olisin kerännyt vaikka lähimetsistä näytteitä kesän etenemisestä.

Ville vilkaisi ikkunasta ja näki naisen seisoskelemassa koulun portilla. Minäkin hieraisin silmiäni. Sehän oli paikallislehden toimittaja, Hertta Virtanen, nainen jonka ansiosta Ville oli usein hyvällä tuulella. Eikä Ville nytkään suuttunut epäonnistuneesta kuvastani.

Se ei muuten tosiaan ollut pilakuva. Olin piirtänyt reksin ja Villen ihan tosissani. Olin hahmotellut pihalle myös siivooja Saimin, englanninope-Honeyn, Juhon, Oonan ja monia muita tuttuja. Viime viikkoina olin muutenkin innostunut piirtämään kuvia kavereista ja muista tutuista, ja monet olivat mielestäni onnistuneet hämmästyttävän hyvin. Hämmästyttävältä juttu tuntui siinä mielessä, että kaikki olivat kyllä tunnistaneet kuvien kohteet, mutta luulleet teoksiani joka kerta pilakuviksi. Vaikka minä halusin ihan tosissani piirtää muotokuvia, enkä tehdä kenestäkään pilaa.

Olin lukenut lehdestä jutun naisesta, joka leikkasi silhuettikuvia Linnanmäellä. Niitäkin olin kokeillut, mutta saksilla oli tosi vaikeaa nyhertää neniä ja leukoja ja muita

yksityiskohtia. Oli paljon helpompaa piirtää kuvia rehellisesti värikynillä. Tärkeintä silti oli, että kuvien piirtäminen oli minusta hauskaa! Ehkä minun pitäisikin alkaa piirtää sarjakuvia kouluelämästä, niin kuin pojat niissä Kapteeni Kalsari -kirjoissa.

Isä oli antanut minulle toistaiseksi porttikiellon meidän ulkovarastoon eli Miljoonavarastoon. Isä oli nimittäin suutari ja korjaili kaikkea saappaista korkokenkiin, laukkuihin ja kokonaisein laiskanlinnoin. Olin yleensä saanut vapaasti lainata kaikkia tarvikkeita ja työkaluja keksintöihini, mutta eilen isä oli pitänyt minulle puhuttelun ja sanonut kyllästyneensä perin juurin Ville Nopalta tuleviin valituksiin ja jälkiistuntolappuihin. Kevään viimeiset kouluviikot saisin harrastaa jotain muuta kuin keksintöjä.

Aartenetsijöiden, jäällä kulkevien skeittilautojen ja muiden tempausten jälkeen piirtäminen tuntui minusta ihan hyvältä vaihtoehdolta. Luokassa oli kamalan helteistä ja huono ilma, eikä se houkutellut rehkimään muun kuin pakollisten matikanlaskujen parissa. Yleensä pidin myös pipojen virkkaamisesta, mutta olin jo ehtinyt tehdä pipot melkein kaikille meidänluokkalaisille, ja sitä paitsi helteellä kaverit ottivat esille lippalakkinsa. Seuraava piposesonki olisi vasta kesäloman jälkeen.

- Onni, väritä kuvasi nopeasti, tunti loppuu pian, Ville hoputti.

- Onhan meillä vielä vartti aikaa, Juulia ihmetteli.

- Ope, päästä meidät jo haukkaamaan happea, täällä ei voi hengittää, Oona valitti.

- Niin päästänkin, Ville sanoi hyväntuulisena. - Hertta näkyy tuolla jo odottelevan minua. Näin kuumana päivänä on synti olla sisällä. Ripustelkaa julisteet lyhtypylväisiin. Ja nauttikaa kauniista ilmasta, menkää vaikka puistoon syömään jäätelöä.

Vilkaisin Villeä ihmeissäni. Juulia tuli auttamaan minua ja tekstasi julisteeseen markkinoiden mainostekstin samalla kun minä väritin hahmot nopeasti.

- Ville on menossa morsiamensa kanssa rannalle, Juulia tiesi.

- Mitäs me tehtäisiin? Juho nojaili rennosti pulpettiini.

- Pitkä, kuuma viikonloppu edessä. Onko teillä suunnitelmia?

Kaivoin repusta pyöräliikkeen esitteen.

- Olisi hauskaa pyöräillä, selitin. - Mutta entinen ajokkini on ihan romu.

- Etkö osaa muka korjata sitä? Oona kysyi käytävässä.

Selitin, ettei minulla ollut asiaa isän Miljoonavarastoon. Isä oli kieltänyt minulta kaikenlaisen nikkaroinnin, myös yleishyödylliset puuhat.

- Aika julmaa, Oona totesi.

Oona oli hulluna urheiluun. Hänestä olisi yhtä kärsimystä joutua olemaan ajamatta pyörällä. Liikunta oli hänelle elämäntapa. Kyllä minäkin tykkäsin vauhdista ja liikkeellä olemisesta, mutta Oona oli ihan äärimmäisyysihminen. Pihalle päästyään hän avasi telineessä odottaneen pyöränsä ja ampaisi sekunnissa matkaan.

- Oona, seis, etkö aiokaan tulla minun luokseni maistamaan ihmekakkua? Juho kysyi.

- Joskus toiste, Oona nauroi ja heilautti kättään.

- Oonalla on aina kiire jonnekin, Juho sanoi tyytymättömänä. - Ajattelin, että oltaisiin pidetty kesäkauden avajaiset.

- Mistä ihmekakusta sinä puhuit? minä kysyin.

- Löysin kirjastosta pari kivaa kokkikirjaa, ja innostuin leipomisesta, Juho selitti. - Voisin kokata jotain niille kevätmarkkinoille. Pitäisi vain keksiä tuote, joka menisi

kuin kuumille kiville. En aio leipoa kahtasataa korvapuustia, jos kukaan ei osta niitä.

- Ihmekakku ainakin kuulostaa herkulliselta, minä sanoin.

- Odotetaan Juuliaa ja mennään sitten meille, Juho ehdotti. - Paina sinä julistetta lyhtypylvääseen niin minä niittaan sen kiinni. Tai laitan nastoilla, jos ei muuten pysy.

Hänellä oli kainalossaan ainakin kaksikymmentä paperirullaa ja toisessa nittaaja, nastoja, sakset ja maalarinteippiä.

- Missä Juulia oikein kuhnailee? minä ihmettelin.

Minua ei huvittanut lorvia koulun pihalla hetkeäkään kauemmin kuin oli välttämätöntä. Kaivoin aurinkolasit repustani. Teki mieli laittaa myös kuulokkeet korville ja napsauttaa soittimeen Merin uusi levy, mutta Juho olisi voinut loukkaantua.

- Juulia meni reksin kansliaan, Juho sanoi. Ihmettelin, miten hänkin oli aina kaikesta selvillä.

- Menikö? havahduin sitten. Minä en ollutkaan ainoa vakiovieras kansliassa. - Millä Juulia on saanut reksin suuttumaan?

- Ei se mennyt reksin puhutteluun, Juho oikaisi. - Se meni neuvottelemaan mehujäistä.

- Mehujäistä? minä ihmettelin ja näin silmissäni, miten reksi avasi kassakaappinsa ja myi Juulialle mehujäitä 20 senttiä kappale. - Antaako reksi paljousalennusta?

- Tuskin, koska tarkoitus on kerätä niiden avulla rahaa, Juho selitti. - Juulia on luvannut pystyttää markkinoille mehujääkioskin.

Koulun ovi aukesi ja rakas sisareni astui pihalle valtavaa kassia raahaten.

- Juulia! Nehän sulavat tässä helteessä! minä kauhistuin ja juoksin Juulian luo, valmiina auttamaan häntä mehujäiden pelastamisessa.

- Höpsis, ne pitää ensin jäädyttää, Juulia sanoi. -
Tulkaa pojat, viedään ne meille. Mitä me tehdään, jos ne kaikki eivät mahdu meidän pakastimeen?
- Meidänkin pakastinta voi käyttää, Juho lupasi auliisti.
Juulia vilkaisi häntä epäillen.
- Mitä jos sinun pikku veljesi syövät mehupuikot salaa?
- Tai teidän kissat, minä riemastuin. Juhon kotitalossa asuu enemmän kissoja kuin siinä kuuluisassa Vilkkilässä. Juhon perhe on eläinrakas, ja välillä minusta tuntuu, että siinä talossa kanit, koirat, kissat, kanarialinnut ja muut elukat määräävät kaapin paikan. Ja myös kaapin sisällön.
- Laitan pakastimen oveen munalukon, Juho lupasi.

Kahdenkymmenenviiden kilon paketti

Mehujääkassin raahaaminen jäi minun tehtäväkseni, sillä Juulia ja Juho niittasivat julisteet tehokkaasti lyhtypylväisiin ja pistäytyivät muutamassa puodissakin teippaamassa julisteita seiniin, ikkunoihin ja ilmoitustauluille.

Minä vedin kuulokkeet korville ja napsautin levyn soimaan. Merin uutuuslevy on meidän perheessä aina tapaus. Meri on nimittäin meidän tätimme, isän sisko, alkuperäiseltä ammatiltaan näyttelijä. Jokainen Merin kolmesta levystä on aivan erilainen kuin ne kaksi muuta, mikä johtuu kaikesti siitä, että Merillä on ollut taipumus riitautua taustayhtyeensä kanssa. Hän on onnistunut hajottamaan jo kolme yhtyettä: Meri ja Tähdet, Meri ja Hevoset sekä Meri ja Hirviöt olivat kaikki historiaa. Uutuuslevy oli Merin ja Hirviöiden yhteinen ponnistus nimeltä Meduusan hymy. Minusta oli sääli, ettei sekään bändi ollut enää koossa. Nokkahuilun, 2-rivisen haitarin, basson ja rumpujen yhdistelmä kuulosti aika kivalta. Ja sointui hyvin Merin ääneen. Merillä oli harvinaisen upea ääni, ja olen varma, että hän olisi menestynyt loistavasti maailmalla, jos olisi pystynyt pitämään yhtyeensä koossa vähän pitempään.

Juulia palautti minut maan pinnalle.

- Onni, sinä olet ryöstänyt minun levyni ilman lupaa, hän kiljui kilpaa Merin kanssa.

- Meri lähetti levyn meille molemmille, minä muistutin.
- Sitä paitsi minä olen Merin fani numero yksi.